

ДО ЕДИН ПРЕПОДАВАТЕЛ: ЗА ВЕРОУЧЕНИЕТО

Сърдите се на някои Ваши приятели, които гледат с недобро око на вероучението в училище. И имате право. Вашият гняв е праведен. Такъв гняв има ценност пред Бога. Но е безполезно само да се гневим или само да убеждаваме. Трябва и да се молим за онези, които поради неразумие се обявяват против Закона Божи в училищата. Да отвори Бог очите им, за да видят, че секат клона, на който седят. Защото наистина цялото възпитание на християнската младеж е стъпило на непоклатимата скала на Христовото учение. Така е било у нас през всичките хиляда години на нашата християнска история, така трябва да бъде и днес, и утре, и във вечни векове. Това възпитание не ни е посрамило в миналото, няма да ни посрами и в бъдеще. То ни е дало първокласни хора, които са украшение на нашата история, както звездите са украшение на небесния свод. И то огромен брой такива мъже и жени - звезди на свода на народната ни история. А каква друга може да бъде целта на възпитанието, ако не да възпитава истински хора? Науката за възпитанието при нас и при всички кръстени народи трябва да бъде свързана с Христовото учение. Ако възпитанието се отдели от него, от това не губи Христовото учение, а се изгубва възпитанието, изгубват се истинските хора. А ако възпитанието се изгуби от училището, училището става опасно за хората и за народа. Понеже ученият, но безнравствен човек е много по-опасен за себе си и за другите, отколкото безнравственият неук. Последният е безнравствен по слабост, а първият - по убеждение. Пукнатината във вярата на един човек неизбежно предизвиква и пукнатина в характера му. За това свидетелства както библейската история, така и историята на християнските народи. Винаги когато някой израилски цар е отстъпвал от Бога, отстъпвал е и от нравствеността. Защото както реката е свързана със своя извор и светлината - със слънцето, така и нравственият живот е свързан с вярата. „Аз съм пътят” - е казал Христос; и: „Аз съм живата вода”; и: „Аз съм светлината ш света”. Накъде ще поведем децата извън този път, ако не в пропаст? С какво ще напоим жадните им души без тази жива вода, ако не със земна мътилка, която и добитъкът пие? С какво ще ги просветим извън тази Светлина, ако не с измамна игра на призрачни сенки?

Но - казват - вероучението не е за нашето модерно време. Не знам; виждам само, че и в нашето модерно време най-добри са онези хора, които се държат за вярата и за Божия Закон. Не знам и коя друга наука би могла да замени Христовото учение при възпитанието на младото поколение. Погледнете и вижте - не съществува друга наука за човека, за това какъв е смисълът на човешкия живот и какъв трябва да бъде истинският човек, освен науката за вярата.

И така, никой не може да постави друг крайтъглен камък на възпитанието, нито в наше време, нито хиляда години след нас, освен онзи жив Камък, Който Сам Себе Си е поставил и е казал: „Без Мене не можете да вършите нищо”.

Мир Вам и благословение от Бога!